

**Posudek oponenta
bakalářské práce:**

Podoby lásky v teologické perspektivě

Autorka:

Natálie Kotounová

Bakalářská práce studentky Natálie Kotounové nazvaná „Podoby lásky v teologické perspektivě“, předložená v rámci studia oboru Pedagogika volného času na Katedře teologických věd, podle mého soudu bohužel nesplňuje požadavky kladené na daný stupeň kvalifikační práce.

Svým rozsahem práce odpovídá předepsanému rozmezí – čítá požadovaných 30 stran vlastního textu. Také celkovou úpravu hodnotím kladně. Struktura práce se mi jeví přijatelná. Sestává z pěti kapitol orámovaných úvodem a závěrem. Členění textu je logické. V tomto ohledu mám výhradu pouze ke 2. kapitole s titulem „Láska jako Boží podstata“ – domnívám se, že podkapitola 2.1 „Zjevení“ by měla být součástí spíše 3. kapitoly, nadepsané „Boží láska jako projev Boha vůči člověku a všemu tvorstvu“, anebo by alespoň měla následovat až za podkapitolou „Trojjedinost Boha“, která se skutečně týká Boží podstaty.

S politováním musím konstatovat, že v práci se hojně vyskytují překlepy a také hrubé pravopisné chyby – jejich počet žel překračuje únosnou míru. Překlepy se objevují snad na každé ze zmíněných 30 stran, studentka se dopouští mnoha chyb v interpunkci a nezvládá shodu přísudku s podmětem.

Způsob uvádění bibliografických citací se sice odlišuje od doporučení Metodické pomůcky ke zpracování závěrečných prací pro studenty TF JU, ale jejich forma je jednotná, takže je podle mého názoru akceptovatelná. Šíře použitých pramenů je dostatečná, studentka z nich však není schopna dost dobře čerpat. Obávám se, že si zvolila téma, kterému nerozumí, jak by bylo zapotřebí. Projevuje těžko omluvitelnou neznalost problematiky, o které píše. Uvádí například: „...v něm (rozumí se v Ježíši Kristu) se plně zjevil sám Bůh, jehož stvořil jako svého Syna a tím ho uvedl v Sebe samého...“ (s. 13). Věta postrádá smysl, o Ježíši Kristu navíc od 4. století vyznáváme, že je „zrozený, ne stvořený“. Podkapitola zabývající se Boží trojjediností je rovněž obsahově nepřijatelná – cituji: „...Bůh Otce je Ploditel a skrze něj vychází Boží Syn“ (s. 15). V kapitole o Boží lásce projevující se ve stvoření autorka tvrdí, že Bůh „tvořil (rozumí se svět) kvůli sobě (...), aby dosáhl svého naplnění. Jenomže

Bůh sám v sobě, tj. v imanentní Trojici, je naplněnou láskou. Podobných tvrzení dosvědčujících autorčino nepochopení pojednávané látky v práci najdeme celou řadu. Viz např. „Slovo Boží má dvě oddělené vlastnosti, a to, že slovo zjevuje a jedná – je zároveň činem“ (s. 20).

Název 4. kapitoly je opakovaně uveden nesprávně, a to dokonce i v obsahu: zatímco Josef Zvěřina, na nějž se studentka odvolává, hovoří o „lásce člověka k člověku v Bohu“, Natálie Kotounová nezřídka užívá výrazu „láska člověka k člověku a v Bohu“, v němž spojka „a“ je nadbytečná.

Vytyčeného cíle reflektovat podoby lásky v teologické perspektivě se studentce podle mého mínění nepodařilo dosáhnout, protože oblast teologie je jí víceméně neznámá.

S přihlédnutím k výše uvedeným výrazným nedostatkům nedoporučuji předloženou bakalářskou práci k obhajobě.

V Českých Budějovicích, dne 22. 4. 2013

Kateřina Brichcínová